

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 október Hónapló

Parászka Boróka: Emancipáció

„Emellett természetesen, ha mindenki a két-három vagy négy gyermekét megszüli, és eleget ad a hazának, és mindenki boldog lesz, ezt követően mindenki megvalósíthatja saját magát, és különböző helyeken kell dolgozni” – mondta Varga képviselő úr szeptemberben a családon belüli erőszakról rendezett budapesti parlamenti vitában. Meg kell ismernie Naccságát.

Naccsága messze él Budapesttől, mondanám, hogy Jedden, ha tényleg Jedden lakna, és Varga képviselő úrnak volna fogalma arról, mi van messze Budapesttől, merre van Nyárád-mente, és Nyárád-mentén hol kanyarodik le az út Jeddre. De Varga képviselő úr vélhetően nem túl ismerős Nyárád-mentén (nagyon reméljük, hogy bár a Nyírségben megfordul azért), és az se igaz, hogy Naccsága Jedden lakik. Naccsága a nem túl nagy város (Marosvásárhely) melletti kis falu (község, na) szélén lakik, mit lakik, meghúzza magát. Elnézik neki, hogy ott van. Személyit nem kaphat, mert ahhoz lakhatási igazolás, tulajdoni lap, sőt mi több, tulajdon kell. Naccságának nincsen semmi ilyesmije. Ő csak úgy él az árokparton, az út menti meredélyre féloldalasan felhúzott kis mintha-házában, külön értesítés és engedély nélkül. És mindenkinek, férfiaknak, nőknek azt mondja: Naccsága. Megtisztel így, közeledik, alázkodva ironizál: nagyságok és kicsinységek között halad, a maga letérőjén. Naccsága – kedvesen csattan az emberek után dobott csé.

Úgy tesz tehát, mintha itt lakna ebben a mintha-házban, aminek a frontja szép sötétzöldre van festve, nyáron egészen belevész a fűzfabokrok sűrűjébe. Lakva bujkálnak. Ősszel és télen azonban, amikor a levelek lehullanak, kiviláglik, hogy mi van ott, vagy mi nincs, ebben a mintha-házban, aminek frontja, ablaka, az ablakban virágja van – de támfala, ajtaja nincs. Nincs sem első, sem hátsó bejárata sem, mert ez a mintha-ház nem ház, csak egy ház-látszat, egy kedves otthonos kis paraván, ami mögött azt játszhatják az ott lakók, hogy ott laknak. A sötétzöldre festett fal mögött, ami nyáron elbújik, télen pedig el- és lebukik a csikorgó, csattogó fehérségbe-feketeségbe, csak ágyak vannak, egy asztal, és mindezek felett egy csonka kis tető lifeg a semmibe, isten tudja, mi tartja. Az isten, valószínűleg. Naccságáék nem létező házában semmiben lebegő teteje rettenetesen komolyan veendő istenérv. Valamikor igazi ház lehetett itt, de elkopott. Errefelé az otthonok gyorsan kopnak, rombolódnak, vagy tán sose fel sem épültek. Félkész teremtés. Nincs ajtó, nem lehet bemenni, nem kell kijönni. Végtelen otthonérzet.

Az ágyak között a kopott kis asztalt a nem nagy városból hozták Naccságáék (Naccságát nem lehet egyes számban írni, ő egymaga a többes szám) a hátukon. Mert megtetszett talán nekik, Naccságáéknak a csillogó lakkot vedlő kis alkalmatosság, megsajnálták, vagy tűzrevalót reméltek benne, vagy egyszerűen csak pénzt kaptak valakitől azért, hogy takarítsák el azt a *mucskosságot*. Naccságáék nagyon jól tudnak élni a mások *mucskosságából*, ezért szeretik a mucskosságot, büszkék rá, kérem, ezt most itt tessék nagyon megérteni. Szeretik a mucskosságot, a mások mucskosságát, ami a sajátjuk. Egymáséi vagyunk, végeredményben ez a vég eredmény.

Az asztal aztán nem került a tűzre (a pénz elment, haza se ért, talán el sem indult velük), a nap süti, a hó betakarja, az eső veri, de csak áll a lebegő tető alatt. És még mindig vedli, egyre csak vedli a csillogó lakkot. Tán ezért tartják Naccságáék, akiket a mucskosság s ez a vedlő, kopó, de el nem fogyó csillogás tart. Szeretik körbeülni az asztalt, ilyen körbeülősek ők, kedves Varga képviselő úr, látja, ez a család. Kerek asztal lovagjai. Az a család, hogy Naccsága, aki egyedül többes szám, mindennap körbeül. Az asztallal együtt őket is, együtt, süti a nap és takarja a hó, veri az eső a paraván mögött.

A falra, arra az egyetlen még vagy már álló falra, egy fényképet is felszögeltek, ahogy ezt a mi családjainkban szokták. Állítólag a nagymama van rajta, fehér menyasszonyi fátyla mered az égnek, mint a szénaboglya. Van vagy tizenhárom éves, tizennégy is talán a képen. És állítólag mellette a nagypapa áll, fekete bajusza kócolja nagymama fátylát. Akkora pödrött bajusza van, alig fér a képen. Lehet, hogy nem nagymama az ott, és nem nagypapa. Nem is férj és feleség, csak valami jelmezes gyerekjáték, papás-mamás. Az is lehet, hogy a képet is csak úgy hozták a városból, vagy lopták. Hogy nem is kép az, csak mucskosság, mint az asztal. De nem számít. A vályogba verték a szöveget, az tartja a képet, és ki nem húznák onnan, azt mondják, a szeg és rajta a kép tartja a falat, egyik dolog a másikat.

Naccságának nem három, nem négy, hanem hat gyermeke van. Hét, pontosabban. Hat kint, egy bent, akkor tehát hét mindjárt, mert kijön. Vagy ki tudja, mert ha kijön, akkor megint lesz egy bent. És akkor már nyugodtan mondhatjuk, hogy Naccságának nyolc gyereke van. Vagy kilenc, mert ha a nyolcadik is megszületik, akkor... A kintnek és a bentnek, azon a helyen, ahova nem lehet bemenni és ahonnan nem lehet kijönni, nincs túl nagy jelentősége.

Naccsága, aki egyes számban többes szám, mióta megvan, azóta szül. Úgy van, hogy szül. Ez a létformája neki. Ezt az egész paraványi világot, ezt a körben ülős, napfényben égő, hóban takarózó, esőben vert mindenséget ő szülte meg. Amióta csak tud, azóta szül, rendületlenül. Mondanám, hogy gyerekként kezdte, de itt a falra szögezett papás-mamás alatt, a mucskosul csillogó, semmibe tolt kerekasztal körül nincsen gyerekkor. Nincsen felnőttkor sem, öregkor pedig pláne nincs. Az emberek (asszonyok) megszületnek, és vagy azonnal meghalnak, vagy szülnek, amíg szülhetnek, és utána rögtön meghalnak. A szülések és a halálok között alig telik el idő, a ráncos csecsemők bőre ráncos marad, a hajaknak azonban nincs ideje megőszülni. Feketén jönnek, feketén mennek itt az emberek gyors egymásutánban.

Naccsága tehát „eleget ad a hazának”, Varga képviselő úr. Igaza van! Legyünk hálásak neki. Nem a hatért-hétért-nyolcért, a képviselő úr számtanáért. Hanem azért, ahogy ülnek ott, egymás mellett-körül. Nevetve emésztik a mucskosságot (a mi mucskosságunkat, ami nekik a csillogás), a krumplihéjat, a penészes kenyeret. Itt semmi sem vész el, és minden csak alakul, örök az anyag, és örök a lelkük. Akármilyen gyorsan születnek is és halnak meg. Minél gyorsabban, annál örökebb. Ezért legyünk hálásak nekik, hogy túlélnek, még akkor is, ha belehalnak. A halál előtti életért. Ez azért, tényleg, képviselő úr, annyira malaszttal és reménnyel teljes.

A baj viszont az, hogy a haza keveset ad Naccságának. Ötven lejt havonta gyerekenként, ez hatszor-hétszer-nyolcszor ötven lejt, akárhogy számoljuk, nem elég a mindennapi kenyerükre. Azok közül, akik ellátnak a faluvégre (Ön lát-e, képviselő úr?), sokan mondják, hogy Naccsága azért szül, mert a szülésből él. Nem a gyerekért, hanem az ötven lejért apad-gömbölyödik-apad-gömbölyödik, önjáró, megzabolázhatatlan Holdja a vidéknek. Ez neki a munkája, a szülés. A teste: a méhe, a melle, a petefészke a munkaeszköze. És nem, nem kérdezi tőle senki, hogy akarja-e a gátmetszést, az epidurált és a vízben vajúdást. Képzelve csak el, képviselő úr, a rongyos kis méhét, amiben újabb és újabb rongyos kis életek fogannak esőbe, hóba, napsütésre. A mellét, amit számtalan éhes gyerek rág csonkig mindhiába. Krumplihejből nem

lesz tej. Képzeld el a kétségbeesett petefészket, amint lüktet reménykedően, befogadón havonta újabb és újabb havi ötvenlej-ígéreteket.

Akik a faluvégig látnak, azok nem tudják, hogy Naccsága nem csak az ötven lejért apasztja-gömbölyíti önmagát. Naccsága természete az, igen, hogy nincs egyedül. Hogy egyedül többes szám. Ő a haza, mindenekelőtt. Emberfelhőbe, gyerektakaróba jön-megy, hordja a hátán, amit lehet, amit adnak, vagy amit elvehet. Lányai vannak és fiai, és azoknak is lányai és fiai. Petefészkes Ábrahám. Együtt emelnek, együtt rakodnak, együtt ülnek, együtt fekszenek, együtt hálnak, ők mind, sokan, egymás egyetlen reményei. Ez a remény, képviselő úr, ez a túlélési ösztön a család a parlamentektől nem is olyan messze, képviselő úr. És nem számadat, nem négy kerék, nem futamidő, nem nagykorúság és nem nyugdíjalap. Nem a jobb élet illúziója, a túlélés esélye.

Azt mondja Varga úr, hogy ha majd szült, akkor emancipálódhat. Itt, a gyors szülések és gyors halálok vidékén, képviselő úr, nincs ha majd. És nincs emancipáció. A családi parvánok mögött nincs semmi, csak az, hogy összehúzzák magukat rongyos kis méhükkel, szétmarcangolt mellükkel, kétségbeesetten lüktető petefészkekkel a nők. Ötven lejekért, kenyérhéjakért, tápláló mocskokért rettegő kis szülőállatok.

Naccsága, most már hagyja abba a szülést. Eleget tett a hazáért, most már maga jön, Naccsága. Vallja be, hogy hány éves, mert szétszült teste nem a mi időszámításunk szerint való. Tanuljon meg bevallani. És menjen el dolgozni. Nem is. Térjen át a mi férfias, parlamenti képviselős időnkbe, jöjjön be a mi utcánkba. Menjen el, tanuljon meg írni és olvasni, vegye vissza a nem létező gyermekkorát, élje meg a lánykorát, virágozzon is, ha már ennyit termett. És aztán Naccsága, mivel házat nem tudott, hát építsen karriert. És most már tényleg, menjen el dolgozni. A szülés az a hazáért volt, az nem munka, az ötven lej meg nem pénz, Naccsága értse meg. Engedélyt kap, és felszólítást az emancipációra. Magának „különböző helyeken kell dolgoznia”. A kell itten az emancipáció. És ne mondja azt, hogy nem mehet, mert nincsen ajtó, nincsen kívül és nincsen bent.

Naccsága ellenáll. Nem a hazáért szül. És a nincsholban nem dolgozik. Nincs neki kellés, és nem kell a gondosan kiszámított, kegyként osztott vagy megtartott civilizáció, emancipáció. Ő itt a Hold, az apadó-gömbölyödő idő. Ő az időszámítás, képviselő úr. És féljen. Rettegjen, nagyon. Mert itt, a végeken, ahova Ön nem lát el, minden elsőszülött cigány lány a Mándra nevet kapja. Ezt Ön nem érti, mert nem beszéli a nyelvüket. Hát persze, miért beszélné, ott a magyar parlamentben.

A krumplihéjon teremőket, az önjogon szülőket mind-mind úgy hívják, Büszke. Sok száz, ezer nő hallgat a nevére: Büszke. És ők beszélnek az ön parlamenti, férfias nyelvét. Rettegjen, képviselő úr.

Tetszik

84 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Parászka Boróka: Lefölözési verseny** Januárban mutatkozott meg igazán, hogyan fog lezajlani Erdély elsivatagosodása. A...
2. **Parászka Boróka: Ripacsok** Mondanám, hogy szórakoztató módon lebukott a Jobbik szóvivője, a teljes...
3. **Parászka Boróka: (...)** Az emberek általában nem használnak pontot. Mondta Krasznahorkai László október...

4. **Parászka Boróka: A kórus támadása** Mindig tudtam, hogy egyszer ki fogom húzni a gyufát, ennek...
5. **Parászka Boróka: Kündü** „Hiába hivatkozol a három gyermekedre: AZOK MAGYAR IDENTITÁS NÉLKÜLI, az...

Cimkék: Parászka Boróka